

Dítě Skály

Petra
Neomillnerová

Copyright © 2009 by Petra Neomillnerová
Cover © 2009 by Lubomír Kupčík
For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-32-3

ISBN PDF: 978-80-86309-83-5

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-84-2

ISBN ePub: 978-80-86309-85-9

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-86-6

Petra Neomillnerová

Dítě Skály

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

<http://www.alraune.cz>
<http://www.brokilon.cz>

*Janě a Niki Neomillnerovým,
nejdůležitějším ženám mého života*

Toužil jsem po jejím lůně a toužím po něm stále. Její bílé břicho je dokonalým útlukem pro zplozence Luny, její bedra bránou, kterou vejde na tento svět, a pokud ji budu muset zmrzačit, abych s ní zplodil dítě, udělám to rád. Velmi rád.

1.

„Co nám udělají, paní Myro?“ Hubené děvče v šedých šatech bázlivě vyhlédne z ochozu.

„Nic, nejsme válečnice, jsme léčitelky,“ odpoví mu vysoká žena s větší jistotou, než opravdu cítí. Jistě, jsou léčitelky, ale žoldáci jejich špitál obléhají už tři dny. Snad opravdu neměly přijímat yarnské raněné. Možná... I ona se nakloní přes cimbuří. Dole pod nimi hoří ohně, to vojáci pečou skopové. Naše ovce, zatne zuby Myra. Jak ráda by ty muže odehнала, ale to jí v Brynu nikdo nenaučil. Zazní gong.

„Jdi za ostatními,“ postrčí léčitelka svou žačku, „mě volá představená.“

~ ~ ~

V sálku voní rozmarýn. „Zavři za sebou, Myro,“ stará žena, sedící v čele stolu, se obrátí k příchozí. „Zavři a posad' se. Je tu.“

„Kdo?“ Léčitelce se stáhl krk a náhle má pocit, že se už nenadechne.

„Kdo by? Ona... Alke ze Skály, nekromantka. Bryn padne.“

„Cože?“

„A co myslíš, že se stane? Brána je pevná, ale nevydrží další útok beranidlem, a já, copak já dokážu odolat válečné čarodějce? Nezastavím ji.“ Stařeniny líce dostaly barvu vápna. „Je dost zlé, že ji vůbec cítím. Je dole. Nebude čekat dlouho.“

Myra má pocit, jako by se jí do zátylku zaryly drápy šelmy.

„Co můžeme dělat, matko?“

Představená zvedne hlavu. „Vůbec nic. Nebo možná... rozhodnout se, jestli počkáme, než brynský špitál padne, nebo jestli skočíme z hradeb už teď.“

„Jsou tu děti,“ zděsí se jedna z vědem.

„A dole jsou muži. Pro ně třináctileté už dětmi nebudou. Odved'te adeptky na věž a pak...“

„Co když chtějí žít?“ Myra si přitiskne dlaň na ústa. Do klidného života Brynu vtrhly šelmy.

„I to je možné,“ zkriví představená rty. „I to je možné, že chtějí žít jako děvky. Pak je tedy nechte.“

Ženy, shromážděné kolem stolu, na ni vyděšeně hledí. Čekaly radu, pomoc... jen stěží mohou uvěřit, že jediné, co je čeká, jsou kameny pod špitálem.

„Nemůžeme... bojovat?“ zeptá se tiše Myra.

Představená se s námahou postaví. „Bojovat? My léčíme.“

„Zabijí nás.“

„My léčíme.“

„Vyjednávat?“ zkusí to Myra znovu.

„S ní?“

V místnosti se zatáhne, jako by náhle padla noc.

„Přichází,“ vyjekne představená a zamává holí v ohlušivém rachotu padajícího kamení.

~ ~ ~

Zdi padly a po nářku padajících stěn zavládlo ticho. Myra se rozhlédne po ostatních. Pobledlé tváře, oči štvaných zvířat. Představená vstane.

„Tohle je špitál, nemohou sem jen tak vtrhnout.“

Drobná plavovlasá žena, která sedí po její pravici, zakašle.

„Mohou, už takhle vyplenili Reindanken. Prý to nikdo nepřežil.“

Myra si jazykem navlhčí rty. „Přežil,“ ozve se. „Pomáhala jsem jedné z nich od... útěšku.“

„Myro?!“ Představená se k vysoké obrátí a oči jí planou. „Porušila jsi naše zákony a budeš...“

„Znásilnilo ji třicet chlapů,“ pokračuje bezbarvě Myra, „ani nevěděla, se kterým čeká. Byla samý bolák a ruce se jí třásly. Nakazili ji něčím. Paní... ani teď nebudeme bojovat?“

Budova špitálu se znovu otřese jako raněné zvíře a zvenčí se ozve křik.

Plavovlasá se rozběhne ke dveřím. „Jsou tam děti a nemocní...“

A ona, pomyslí si Myra. Chce ven, chce se podívat do tváře žoldákům i té... Copak mockrát neošetřovala raněné? Jsou snad tihle jiní? Zatne zuby. Ne, nejsou jiní, jsou stejní. Opilí, unavení, vzteklí...

„Pojďme,“ otevře dveře.

„Počkej,“ představená jde pomalu za nimi, vrásčitou tvář zkřivenou čímsi, co může být zrovna tak odhodlání jako strach, „tohle je můj špitál. Vyřeším to sama.“

~ ~ ~

Copaté děvče zaječí a padne na kamennou podlahu. Jeden z mužů, kteří se s pochodněmi v rukou ženou špitálem, ji srazil k zemi a kleká si nad ni. Copatá se ho snaží odstrčit, ale pak ztuhne. Nad ní stojí útlá žena v černém a s úsměvem si ji měří.

„Léčitelky?“ pokývne spokojeně. „Jen se uč, dítě, i tahle činnost může zmírnit bolest.“

Dívka pod tělem žoldáka vykřikne.

„No, asi jak komu,“ dodá žena a špičkou boty odsune pohozený koš s bylinami.

~ ~ ~

Myslela si, že se tomu dokáže postavit, ale je to tak těžké. Špitál hoří, žoldáci vytáhli raněné na nádvoří a zkoušejí si na nich kuše. Vzduch těžkne kouřem a křikem umírajících. Myra se zastaví. Představená, která se za ní ztěžka belhá, pozvedne hůl a zazpívá. Nestane se nic. Poprvé po osmdesáti letech, co je představenou, jí špitál neodpoví, jen na dvoře se propadne střecha chléva.

„Marná práce, stařeno,“ konečně ji Brynské vidí, přichází v oblaku kouře, drobná a nebezpečná jako dýka ukrytá v záhybech pláště. „Bryn hoří. Nepůjdeš se podívat, jak se z vašich adeptek

stávají ženské?“ Nekromantka ukáže bradou směrem ke schodům. „A co vy ostatní?“ přejíždí pohledem tváře shromážděných žen. „Vyberete si mládence, nebo necháte ta děcka, aby odvedla práci za vás? V Reindankenu skákaly z oken, ale já nevěřím, že na pavučinách ve svém lůně tak lpíte.“

„Přineslas utrpení, Alke ze Skály,“ Myra stěží dokáže vypravit hlas ze staženého hrdla.

„To je válka,“ zkriví čarodějka rty, „nic než válka. Postavily jste se na špatnou stranu.“

„Nejsme na žádné straně,“ odpoví Myra a ví, že je to zbytečné. Bryn pohlcují plameny. Všechno je zbytečné.

„Lžeš,“ usměje se Alke, „lžeš, nebo jsi hloupá stejně jako ta bláznivá stařena,“ namíří prstem na představenou. „Je na čase se rozloučit, Brynská. Tak opilí, aby se potěšili i s tebou, přece jen nejsou.“

Představená mávne holí, majestátně, marně a naposledy. Dřevo praskne stejně jako srdce staré ženy a ta se sesune k zemi. Plavovlasá se k ní s pláčem sklóní.

„Nekňuč,“ okřikne ji čarodějka, „na to teď není čas. Je tu spousta... chtivých a děti je na dlouho nezasytí.“

Noc k Brynu nepřichází útěšlivě, ale s naléhavostí zlého snu. Myra si jazykem přejede po rozbitých rtech. Někdo jistě přežije, pomyslí si, někdo jistě, ale já to nebudu. Cítí, jak se z jejího klína řine krev a smáčí stehna. Snad se s nimi neměla snažit dohodnout, snad měla jen mlčky ležet, tisknout víčka a čekat, až zmizí. Co do ní vrazili? Oštěp, násadu halapartny? Ano, byli stejní jako ti, které ošetřovala. Myra najednou pocítí palčivý smutek, že v životě už nic laskavějšího nepozná.

„Umíráš.“

Myra pomalu obrátí hlavu.

„To jsi ty, Alke ze Skály? Jsi mrchožrout.“

Nekromantka se tiše směje. „Ale ne. Jen se divím tomu, jak jste hloupé. Cos čekala?“

Co jsem čekala? Myra cítí, že za chvíli na tuhle otázku odpoví Hel, černé bohyni zászvěti.

„Pomáhaly jsme,“ léčitelka to neříká kvůli Alke, která ji pozoruje se zaujetím vědce, ale proto, aby odešla s těmi slovy na rtech. Pomáhaly... pomáhaly i takovým jako ti, kteří dneska podpálili Bryn.

„Právě,“ skloní se k ní Alke. „Vy jste je uzdravily, a oni zas podřezali jiné. Jsi vinná, ať už si to přiznáš, nebo ne. Jsi vinná, moje malá hloupá panenská léčitelko, i přes to, že ti mezi nohy vrazili násadu oštěpu. Řekni to té černé, až ji potkáš.“

„Já,“ nadechne se Myra a pak pochopí, že už je zbytečné se obhajovat před čarodějkou. Výdech z ní vyklouzne, jako když nepozorné adeptce padá z ruky ošatka, lehce, znenadáni... a je konec.

~ ~ ~

Brynský špitál hoří, stejně jako před tím shořel reindankenský. Přejde ráno, potvrdí, že to, co se stalo, nebyl zlý sen, přijdou další rána... pro některé. Ve spálené trávě leží mrtvá těla, Alke sedlá koně. Sama... žoldnéři se k ní neodvažují přiblížit, tak jako pokaždé. Stín smrti na ní leží víc než na ostatních.

„Pojedeš s námi, paní?“ Velitel se na ženu ani nepodívá. Co na tom, že je pokrytý krví, co na tom, že opilý shodil z cimbuří křičící děvče, Alke ze Skály je ta, před kterou lidé křičí hrůzou. Jen ona.

„Nepojedu,“ zazebe ženin hlas, „navštívím tvého pána, krále Johanida. A pokud jde o špitál, nechte raněné, ať si olížou rány. Budou mluvit, a to je důležité. Strach je zbraň lepší než železo.“

Čarodějka pobídne svou klisnu a vyrazí. Hřeje ji strach, který vyvolala, hřeje ji nářek znásilňovaných ženských. Takový je život, pomyslí si, takový je můj život už léta.

2.

Nepláče ani neprosí, ví, že to nemá smysl. V Šerých sálech nemá smysl nic, tam lze jen čekat na kata. Alke položí dlaň na runový nápis, vytepaný v hladké stěně.

Johanides se postaral, aby nemusel platit za její služby... nebo se snad postaral někdo jiný? Zvedne před tvář ruce a prohlíží si popálená zápěstí. Nic nenechali náhodě, vůbec nic, do letohrádku v Pádě sezvali kdekoho. Runiky, zaříkávače, mágy z althatského Institutu i „bílé“ z Mhaile. Nebylo třeba, čarodějka zkříví rty a přejde celou místnost, shrbená jako stařena. Byla vyčerpaná a navíc, dostali ji spící. Durman přináší různé sny a jiné substance zase tvrdý spánek.

Prodal mě Johanides, prodal mě Bogmir. Kdesi pod apatií vzplane vztek. Popraví mě jako zlodějku na rynku, a kde je Skála teď? Kde jsou ti, kteří ji vychovali, nakazili, zprznili a pak, když jejich práce byla hotová, poslali zabíjet? Kde jsou ti, kteří jí vtloukli do hlavy Slova, podali jedy, kteří z ní udělali jed? Umyli si nad ní ruce, protože i to patří ke Skále. Kdo prohraje, už není jedním z nás. Alke vztekle uhodí pěstí do kamenného kvádru, který jí nahrazuje lůžko. Je třeba se s tím smířit a připravit se, přichystat na smrt, jako by to byly jen další dveře, které je na čase otevřít, a je to potřeba udělat tak, jak dělala všechno. Bez křiku a bez zbytečných nadějí.

V Šerých sálech noc nestřídá den, snad aby odsouzení nemohli počítat dny, které jim ještě zbývají. Jídlo je tu bez chuti a voda páchne kalem. Alke si usrkne, poválí tekutinu na jazyku, jako by to

bylo víno, a zatuchlina náhle přivolá vzpomínky. Zeď se přibližuje, železitá chuť krve v ústech, rána, tma a pak... znovu má pocit, jako by se do ní někdo prodíral, těžké tělo na jejím, kyčle, vtisklé do jejího břicha... bylo to tenkrát poprvé, nebo je to zlé vždycky poprvé, pokaždé o kus horší? A Rane?

Vytloukli ze mě schopnost cítit bolest, dnes bych jim za to měla být vděčná. Žena ulpí pohledem na dveřích. Bolí smrt? Ne to před tím, ale smrt sama, ten okamžik oddělení? Bogmir tvrdil, že bolest neexistuje, ale Bogmir málokdy mluví pravdu. Snad to myslel tak, že pro něj neexistuje bolest ostatních bytostí, to by mu odpovídalo.

Alke se schoulí do klubíčka, kolena přitáhne k bradě a čeká, až odplyne vyměřený čas a ona konečně zapomene na Bryn, na Skálu, na Bogmira... na mrtvé, kteří ji viní, i na ty, které viní ona.

~ ~ ~

Soudí ji a ona mlčí. Zemřeli, byli zavražděni... Dlouhé seznamy jmen, naposled vědmy z Brynu. Znásilněné, některé prý zešilely. Bezcenné čubky, pomyslí si čarodějnice. Jak to, že jsem nezešilela já?

Rozhlédne se po zdivočelých tvářích čumilů a pokusí se pochopit, pokusí se bát, a když ani jedno z toho nejde, tiše poslouchá, jak ji soud posílá na smrt. Tady už není co dál udělat, unaveně si promne oči. Spoutaná už nebudím hrůzu – a strach je to, čím Skála vládne. Když pustíme tenhle bič, psi nás roztrhají. Alke očima najde soudce a propálí ho pohledem. Muž se ošije. Ještě něco síly mám, pomyslí si žena, nedokážu se už ubránit, ale dokážu způsobit bolest. Slabě, slabounce se usměje, a když zaslechne bratrovo jméno, jen potřese hlavou. Budou ji snad soudit i za vraždu starou víc než stovku let?

Byla tehdy tak mladá a leželo před ní tolik cest, ale jen jedna pro vrahy, a ona vrahem je, od tamté chvíle je. Zabíla ho, zabíla ho proto, že se dotkl něčeho, co považovala za své, a hlavně proto, že jí nedovolil zvítězit. Co na tom, že dědit měl on, dům byl její, ona v něm vyrostla, ona... zemřel a její pláč už pak nebyl k ničemu. Skála ji zachránila před popravištěm, skryla ji, roztavila a pak ukula v ostrou čepel. V ostrou čepel, která stíná pro toho, kdo zaplatí, pomyslí si žena a svět kolem ní se propadne do hluchého ticha.

Soudcové si klidnými, lhostejnými pohyby urovnají slavnostní roucha, dav se zajímá a Alke, drobná a přepadlá v tváři, se stálým barvením poničenými vlasy, s neklidnými, poraněnými rukama v poutech, povstane na místě určeném obžalovaným. Nebojí se. Strach je neřest, překonatelná a zbytečná vášeň. Jen jednu věc smí čaroděj před tváří smrti cítit, a tou je zvědavost. Žena je klidná, klidná a dychtivá. Teď padne rozsudek a pak se s ní konečně potká. Potká se s Hel.

Alke se rozhlédne kolem sebe, s pohrdáním přejíždí očima vzrušené tváře, upoceně, masité terče s lesklými očima, netečně vrací pohledy těm, kteří by nepřiznali, že jsou jejími kolegy. Pak strne, napřímí se, jako by jí už táhla nahoru katova smyčka, a slupka jejího klidu praskne jako příliš těsná kukla.

V čestné lóži sedí Bogmir, představený Skály, a vedle něj Rane, první z jejích čarodějů. Potřebují mě, zaraduje se Alke, potřebují mě, zoufá si Alke. Přišli, nikdy nepřicházejí, ale teď přišli, a to není dobře. Zapátrá v Bogmirových očích po nepravděpodobném záblesku citu. Ne, tak to není, vzpomene si na lavici z černého dřeva a na štiplavý pach pižma, zachránit ji nepřišel zcela jistě.

Soudce čte nezúčastněným hlasem rozsudek a Alčiny obavy se naplní. Mnoho neupřímných, předem připravených slov prolétne prostorem. Zmanipulovaná obžaloba, obhajoba vynášející zatím bezúhonnou pověst, pokrytecká ujištění z úst představeného a naučené repliky o dobré pověsti Skály ze strany soudců. Fraška. A potom její vlastní řeč, mechanické blábolení o vině, kterou necítí, o lítosti, kterou už dnes ani nezná, a o vděčnosti, pro kterou není důvod. Nechce tak mluvit, ale Bogmirovy oči jí mámí slova ze rtů, jako by jí předříkával.

Nedokážu se mu vzepřít, pomyslí si Alke, nic se nezměnilo. Na spáncích jí vyvstane pot.

Zaleskne se zlato a na miskách vah se váží cena krve. Život těch mrtvých, můj život, ušklíbne se žena, všechno spravedlivě zapláceno. Kdo by se hlásil o náhradu, když ji vyplácí Skála? Jen ten, kdo už nikdy nechce usnout.

Zlato je rozdáno, soud odchází, stráže snímají Alke pouta a ta se zmateně obrátí. Za ní stojí Bogmir.

„Půjdeme, dcero.“

„Proč...“ dál se čarodějka nedostane.

„Půjdeme, dcero,“ v hlase má led, a to stačí, aby Alke vykročila po jeho boku. Z druhé strany ji podepírá Rane, kroutí jí ruku za záda, ale ženina tvář zůstane nehybná. Je doma.

3.

„Tohle si snad můžeme ušetřit, Mistře Bogmire.“

Alke stojí uprostřed místnosti a zamračeně zírá na kouli z černého obsidiánu, která leží na stole. Muž zavrtí hlavou a čarodějka tedy pohne prsty. Koule zažhne a Alke odtáhne ruku. Jako adeptka jsem se vždycky popálila, pomyslí si, a zkoušeli mě takhle snad tisíckrát. Rane jí sevře zápěstí.

„Zpátky,“ řekne a tlačí ženinu ruku blíž ke kouli. Ta se k němu nevěřičně obrátí.

„Už nejsem dítě, Rane.“

Muže na okamžik zarazí Alčina vzpurnost, ale pak zlomyslně přitlačí její dlaň k rozpálenému obsidiánu. Bogmir stojí vedle ní, stejně jako před lety, a přihlíží. Baví se, uvědomí si žena.

„Mistře?“

Bogmir s úšklebkem zavrtí hlavou a v čarodějce se prudce vzvedme hněv. Jistěže ji nepřišel zachránit.

„Dobrá,“ Alke prudce sevře ruku v pěst. Zazní ostrý zvuk, podobný prásknutí biče, a potom se obsidián rozprskne na malé černé střípky. Z Bogmirovy tváře teče krev.

„Jsi pošetilá, dcero,“ představený se ani neobtěžuje setřít si z tváře rudou stružku. S rozmyslem Alke uhodí.

„Dětinská.“

Alke se po ráně zapotáčí, rukou se opře o zeď. Mlčky. I Bogmir mlčí. Mlčí, usmívá se, pak kývne na Raneho a ten mu podá vyřezávanou schránku. Na podušce v ní leží bič. Alke dýchá

zhluboka a klidně, když ho Bogmir láskyplně vyndá z jeho útulku, pomalu rozvine...

„Zapomněla jsi na Skálu, maličká?“

Bič se mihne vzduchem, dopadne na ženino stehno a ta sykne bolestí, pak znovu. Rány prší, Alke se tiskne ke zdi a krvácí, překvapivě mnoho na to, že si připadá takřka mrtvá. Nakonec sklouzne na kolena, podepře se dlaněmi o zem a začne zvracet. Rane zadrží Bogmirovu ruku.

„Nech ji už, Mistře,“ řekne chladně. „Nevydrží mnoho.“

Alke polkne kyselé sliny a vzhledne. Zarazil ji čarodějův panovačný tón. Když opouštěla Skálu, nevzeprel by se Rane Bogmirovi ani myšlenkou, neodvážil by se pomyslet na něco takového. Jeho hvězda stoupá rychle. Rane. První rytíř Skály.

Zabiják bez soucitu, bez slitování, bez moudrosti, ve všem lepší než ona, nástroj tak vražedný, jak jen si lze přát. Mrazivě si ji měří světlýma očima, ve kterých zbylo málo lidského. Ostatně, člověk to není a člověkem ve Skále konečně ani zůstat nelze. Já už člověkem nejsem, pokusí se Alke setřít krev z tváře cípem rukávu, a Rane jím nebyl nikdy. Skála miluje lov v kalných vodách, do jejích sítí upadají elfští míšenci všech stupňů, děti narozené černým vědmám, potomci rodin dědičně zatížených lykantropií a vampyrismem, zrozenci nešťastných astrologických konstelací a potom ti, kdo se zapletli se zákonem.

Takových je snadné se zmocnit, prohloubit jejich přirozené sklony, pokřivit to, co dosud pokřiveno nebylo... a pak je použít. Použít, nebo ubít. Alke se znovu obrátí žaludek a oči čarodějů se setkají nad její hlavou.

„Vstaň, dítě!“

Žena se potácivě zvedne, dlaň přitisknutou na ústech. Toporně se ukloní, každý pohyb jí ztěžují rozbitá záda.

„Mistře?“

Rane se omrzele ušklíbne.

„Ať se svleče,“ šeptne směrem k Bogmirovi.

„Slyšelás?“

Alke souhlasně pokývne hlavou, neobratně shodí z ramen krví nasáklý kaftan, bojuje se zapínáním přiléhavé blůzy a hedvábných

kalhot. Šatstvo padne na zem a odhalí záda pokrytá spleť ran, křehká ramena s vystupujícími kostmi, hladké kyčle. Na hrdle jí visí odznak Skály, černý obsidiánový pentagram, ve zmeti jiných amuletů, které mění podle potřeby, a ploché bílé břicho svítí jako břicho ryby.

„Pořád stejně roztomilá, že?“ Bogmir udělá krok dopředu a nadzvedne ženě bradu. Jejich oči se na okamžik setkají, potom čaroděj Alke odstrčí.

„Je velmi vhodná.“

Rane souhlasně přikývne. „Jistě, Mistře.“

Vědma se skloní, jako by chtěla zvednout odhozené svršky.

„Pomalů, dítě. Na něco bychom málem zapomněli. Zavzpomínáme.“ Ze sedlové brašny, ležící na jednom z křesel, Bogmir vyndá půl stopy dlouhou adulárovou tyč vzdáleně připomínající mužský penis.

Alke znechuceně zkríví rty. Bolest vsákla do svalů, není už drtivá, jen vysilující, ale sexuální hrátky ženu nelákají. Ve Skále vždycky bolí, čarodějce se Skála vrátí jako pach moči, jako chuť spermatu hluboko v hrdle, jako propocená přikrývka. Polkne a Rane s úsměvem zatočí adulárem v prstech.

„Líbí se ti to, malá?“

Žena se ovládne a chladně pohlédne na kamenný nástroj.

„Nezajímá mě to.“

Bogmir si ji prohlíží se zájmem, který téměř připomíná sympatii.

„Ne?“

„Ne. Přivykla jsem jiným hrám – za ta léta, co jsme se neviděli,“ zvedne k němu Alke oči.

„Vracíš se domů, má milá.“

„Ano, jak se zdá,“ pokrčí žena rameny. „Neprotahujme to tedy.“

Rane jí s výrazem vědce přitiskne adulárový penis na podbřišek tam, kde začínají tmavé kučeravé chloupky, a Alke ke svému překvapení vykřikne vysokým, v nitru zrozeným nářkem rodiček. Má pocit, jako by jí kámen prostoupil břichem a žhavě se dotkl vnitřností, že do ní pronikl tak, jak v bájích vstupují do žen démoni. Bolest běží po nervech, Alke křičí, ztuhlá křečí, zaskočená, a kámen mění barvu. Bledá žlutě Luny přejde v rudou a kámen se vlhce leskne, jako by ho Rane omočil v krvi. Bogmir spokojeně pokývá hlavou.

„Jsi dokonale schopná rodit děti, má milá, to je dobrá zpráva... Všechno proběhne tak, jak má.“

Zabili by ji, kdyby zaútočila, připravili by jí opravdové peklo, neustále se obnovující, a tak Alke mlčí. S radostí by teď použila všechnu svou destruktivní magii a rozmetala by tuhle proklatou místnost, oba muže, celou budovu, celé město, ale oni to vědí a jsou připraveni. Mistři Skály, zvyklí mít proti sobě třídu žáků, kteří sami vládnu ničivými silami a nenávidí své učitele stejně jako šelmy, které krotitel ovládá ranami holí. Zatne zuby. Už ví, proč ten náhlý zájem, bojuje s vlnami paniky a čarodějové ji zálibně pozorují.

Je jen jediný rituál, který musí být odsloužen na těle plodné zasvěcené, „Květu“ Skály. Evokace Černé luny pozve na svět dítě, nadané schopnostmi, které s jistotou nemohou určit ani sami evokatéři, otevře dveře zrůdě, ukryté v malém děvčátku. Alke si pomalu přitiskne ruce k očím a pak se jí stane to, co už dlouhé roky ne. Ramena se jí třesou vzlyky, žena se schoulí do klubka a ustrne v bezhlasém pláči. Pohledy čarodějů se na chvíli setkají a Bogmir rozvážně sklídí své nástroje.

„Pojďme, synu,“ obrátí se k Ranemu, „Alke potřebuje trochu času, aby se rozpomněla.“

Vyjdou z místnosti a Bogmir nad zámkem dveří načrtne do vzduchu runu.

„Ženy jsou nestálé a pošetilé,“ řekne Ranemu.

Alke leží uvnitř na chladných dlaždicích a přeje si, aby ji Hel našla co nejdřív.

~ ~ ~

Znovu žije ve Skále, strnulá bolestí a pokrytá ranami, které zaklínadla nevyлéčí. Alke hledá spojence, pozorně váží každé ohnutí rtů, každé pohození ramen, záblesk vzdoru, naslouchá, větrí a čeká.

*Zlomit ji je sladké a já doufám, že se bude bránit.
V těle, sežehlém drogami a nemocí, je ještě dost ohně na
to, abych si ohřál ruce, dost života na to, aby ho stálo
zato zlomit, a dost naděje, aby mohla být pošlapána.*

4.

Mathuin potřese velkou hlavou plnou zcuchaných vlasů a nerozhodně položí ženě ruku kolem pasu.

„Dlouho jsme se neviděli, co...“

V Alčiných očích bleskne oheň, když přejede dlaní po jeho hrudi a pomalu ji sune dolů.

Pak už jen leží se široce rozevřenými stehny a snaží se dýchat pod Mathuinovým těžkým tělem, necítí nic, nesnaží se nic cítit, i když ví, že se muž pohybuje v jejím lůně, že je nejspíš trhá, i když ví, že rozkoš nepřijde.

Otevře oči, pohlédne do Mathuinovy tváře, porostlé silnými narezlými chlupy, jeho okrouhlé oči potažené mázdrou vzrušení... opře se oběma rukama o jeho hrud' a nadzvedne ji.

„Dusím se, bratře...“

Jen nesrozumitelně zabručel a znovu ji k sobě přitáhl srstí porostlými pažemi, až zasténala.

Mathuin je arkanthrop, jeho při sexu změněná tvářnost nemohla čarodějnici vyděsit, ale těžké medvědí tělo ji drtí. Mathuin je arkanthrop a tohle je jeden z mála sexuálních aktů, který v jeho životě není znásilněním a nekončí smrtí ženy.

Alke vykřikne, zuby medvědího muže stiskly její rameno a v okamžiku ejakulace projedou kůží.

~ ~ ~

„Potřebuju do knihovny, medvěde...“ Čarodějnice se choulí do černého kaftanu a přejíždí zkříženými prsty nad prokousnutým ramenem.

„Je mi to moc líto, sestřičko, nechtěl jsem...“

Mathuin svěsí hlavu, necítil lítost k mrtvým ženám, které zůstávaly ležet se zakrvácenými klíny, s rozervanými hrdly, ale Alke je kolegyně, stejně jako on poznamenaná – a navíc, ona s ním do lůžka vstoupila dobrovolně.

„Alke, omlouvám se...“

Žena zabodne své tmavé oči do jeho, teď už takřka lidských...

„Tak mi pomoz! Potřebuju Grimoár Černé luny. Potřebuju vědět, co se narodí, když je rituál proveden. Bojím se...“ hlas se jí zachvěl zřídkačky procítěnou emoci, „bojím se, že budu bránou, kterou vstoupí něco, s čím nebudeme umět bojovat.“

„Chtějí tě použít jako...“

„Ano, jako Královnu Černé luny, jako Raneho matraci... jako... Mathuine, potřebuju tu knihu.“

„Když ti ji donesu, dozvědí se to, však víš...“

Pokrčí rameny. „Vím.“

„A víš taky, jak se tady trestá neposlušnost...“ Mathuin zkřížil ruce na prsou a naklonil se k ženiným vlasům.

„Vím, jak se trestalo dřív... Dlouho jsem tu nebyla, věci se změnilly. Rane... teď může všechno. Proč?“

Mužovo veliké tělo jako by se propadlo do sebe, mohutné svaly i zuřivost rozleptané strachem.

„On se ničeho nebojí, nic necítí, nikoho nectí. Alke... on je nejnebezpečnější ze všech.“

Žena se opřela v křesle.

„Jistě, je to blázen. A vy se bojíte o svou kůži, dokonce i Bogmir. Tím spíš potřebuju tu knihu. Přines mi ji, Mathuine. Já tam nemůžu, nepustí mě přes práh... Rane se postaral a já nedokážu jeho zamykací kletby zrušit. Ne teď.“

„Zabije mě, sestřičko. Pomalu. Tady už se nepálí žhavým železem... tady se kosti prolévají kyselinou, tady se mrzačí za špatný pohled.“

„Vím. Potřebuju tu knihu.“ Čarodějka vstane a dotkne se úzkou rukou mužovy zarostlé tváře.

„Přines ji.“

Oči ženy jsou teď jako tmavý kov... zběsilé, velitelské, odhodlané.

„Nejen Rane je šílený.“

~ ~ ~

Přišel za noci. Propocená Alčina pokrývka se zvedne a studené tvrdé ruce jí šátrají po břiše.

„Ještě není ten pravý čas,“ odtáhla se.

„Já určuju, kdy je pravý čas, dítě.“

Rane přiklekne k ženě na postel a zamyšleně si prohlíží její tělo.

„Jsi nemocná,“ usměje se skoro potěšeně.

„Myslíš?“

„Máš horečku, maličká, a rány se ti nehojí. Nehojí, že?“

Palcem jede po jejím stehně a dlouhým nehtem otevře zpola zahojenou ránu po biči.

Alke ani nesykne, dala si záležet, aby ležela stejně nehybně jako předtím, aby její dech zvedal hrud' stejnoměrně...

Převalí se na ni a žena k němu zvedne oči.

„Zepředu, nebo zezadu?“

„Okorala jsi,“ vyčte jí zklamaně.

„Jsem Mistryně ze Skály, Rane.“ Necítí bolest, jen bezbřehou únavu a pocit, který se blíží nudě. „Přece nečekáš, že by si tu někdo stovku let uchoval nevinnost.“

Nadzvedla se na loktech.

„Chceš strach a křik? Zaplat' si děvku.“

Uhodí ji do tváře, a znovu, a pak ji bije ještě dlouho po tom, co ztratila vědomí.

Spát jde zklamaný a vyhladovělý a z Alčina lůžka kape krev.

~ ~ ~

„Ta kniha tam není, hledal jsem ji, opravdu hledal...“

Stojí na ochozu jedné z hranatých věží Skály a vítr jim bere slova od úst.

„Ano, vlastně by musel být blázen, aby ji nechal v knihovně. Kurva, musím vědět... musím vědět, čím má být to dítě, Mathuine.“

Žena tiskne drobnou rukou silné předloktí svého průvodce... „Medvěde, nesnesu to, po příštím novu se objeví Černá luna, a já? Víš ty, že přichází, že Rane za mnou chodí, vede řeči o moci a pak, věděls vůbec, že má po těle vypálené runy? Vymítací runy – a s takovým já mám zplodit dítě. Co dítě, zrůdu, něco, co dítětem nikdy nebude. Rane je posedlý, ne jako my, huř, runy ho drží na hraně lidského života, bez nich – co by z něj bez nich bylo?“

Mohutný muž se neklidně ošije. „Alke, má uši všude, tebe nezabije, ale mě...“

„Jistě, mě nezabije. Já umřu při porodu. Copak nechápeš, co sem zveme? Jste zbabělci, Mathuine. Když bude potřeba, pomůžete jim s rituálem, že? Viděla jsem oltář, s pouty z preparované oceli, s runovými zámky, nečekají, že budu ležet, nečekají, že budu ležet ani po té děsivé drezúře. Co může přijít? Co uvidíme, až ho do mě vrazí pod černým měsícem? Čemu otevřeme dveře, hm? Nevíš?“

Zadívá se na ni jako mučené zvíře.

„Říkáš, že jsi přítel, Mathuine, ale nehneš ani prstem. Neznáš snad zdejší magii? Nevíš nic o adulárové tyči, nevíš, že se mnou líhá jen z pouhého vzteku?“

Čarodějka švihne rukou a nastaví tvář větru, ostrý profil proti tmavnoucímu nebi. Tvář zbitého.

Mathuin si odkašle. „Našel jsem jednu knihu. Není o rituálu Černé lundy, ale mluví se tam o něm. I o dítěti. Říká se v ní, že dcera Černé lundy umí věci měnit.“

„Měnit věci? Jak měnit?“ Žena se náhle vyčerpaně opře o zeď. „Měnit. Ano, měnit, zvrátit řád, dívka, která nepřijde k moci přímou cestou... had v lůžku, jed v poháru. Moje dítě, Mathuine, nechci zplodit takový hnus, takovou zákeřnost. Bohové...“ Zlomeně schýlí hlavu a zimomřivě si objímá ramena. „Bohové...“

Mužova široká záda se napřímí. „Přinesu ti tu knihu... Žili jsme i tak zatraceně dlouho, co, sestřičko?“

Vyhublá tvář ženy se stáhne do grimasy úsměvu, podivného úsměvu toho, kdo jde na smrt.

„Možná příliš dlouho, bratře, moc dlouho pro ten svět dole.“

„Nechal jsem tě zbičovat vestoje, doufám, že to oceňuješ, drahá.“

Čarodějka zpola visící v poutech vsazených do zdi s námahou otočí hlavu po přichozím.

„Jsi blázen, Rane. Takhle ani nebudu schopná otěhotnět. Prázdný lůno ti zbude po tanci s černým měsícem.“

„Čubko.“ Vysoký muž v černém uchopí ženu za vlasy a udeří jí hlavou o kameny zdi. „Čubko, ty zvrácená děvko, špinavá přízemní couru... Cos myslela, že budeš hrát své vlastní hry? Intrikovat? Ukážu ti to tvé polozvíře, jak se plazí se zpřeráženými kostmi. Přijímalas ho, pářila ses s ním ve stejné době jako se mnou. Ty špinavá... kurvo.“ Znovu uhodí nahou ženu do tváře a přejde k nízkým dveřím kobky.

„Mám chuť nechat ti rozpárat břicho a vyndat všechno, co z tebe ještě dělá ženu. Rozpárat zaživa...“ Čaroděj nenávistně syčí do zbídačelých zad zbičované. Kůže je prosekaná, zaschlá krev pokrývá lýtka, ulpívá na úzkých kotnicích...

„Neuděláš to.“ Alčin hlas zní vyčerpaně, hluše. „Neuděláš to, protože mě potřebuješ. Atara je příliš stará, Viviana neplodná a Rosamunda jen děvka bez magických schopností. Zabili byste mě přece už dávno, kdybyste nečekali... Rane, my nemáme společný cíl, jako ho nemá odsouzenec a kat, jen jdeme jednou cestou. Co budeš dělat s tím dítětem? Vložíš ho do kolébky nějakého krále?“

Namáhavě polkne a pak zvrátí hlavu. „Rane, ani nevíš, jak tebou pohrdám. Biješ mě jako opilý sedlák svoji starou. To je to, co v tobě zůstalo ze světa dole? Máme počít dítě, tedy mě musíš bít? Hlupáku.“

V místnosti je chladno, ale Alke chlad necítí. Snaží se odhadnout, jak dlouho ještě může torturu vydržet, a s jistou dávkou zlomyslnosti počítá, že se příchodu Černé luny nedožije. Je rozhodnutá pro to udělat všechno.

„Postarám se ti o zábavu hodnou moudré ženy, čarodějnice. Máš pravdu, musím tě udržet při životě, ale až počneš, postarám se, abys nemohla nic. Devět měsíců přivázaná k lůžku, v tichu, ve tmě. Zapomeneš, žes kdy něco chtěla, po něčem toužila, a když přijde

smrt, přijmeš ji tiše.“ Přistoupí k ženě a dotkne se chladnými rty jejího krku. „Tiše, jako když se zalkne pták...“

Když dveře zapadnou, ozve se suchý vzlyk. Slzy ve Skále netryskají.

~ ~ ~

Chodba, dlouhá jako noc beze spánku, kroky se v ní rozléhají a odrážejí se od tmavých stěn.

„Jestlipak víš, kam tě vedu? Mám pro tebe překvapení, má milá...“ Rane se směje, postava z noční mûry, a Alke zimomřivě přitáhne k tělu černý kaftan, nadechne se... a neřekne nic. Měří chodbu kroky, připravuje se, ve svalech opakuje pohyby...

Čaroděj na ni ostře pohlédne: „Změnila ses, Alke. Bogmir myslel, že tě bič dokáže udržet. Jsi jen obyčejná coura, má milá. Drž, a ušetřím tě, stavěj se na zadní, a dopadneš...“ Odplivl si. „Však uvidíš.“

Dveře, silné dřevo a zámky, runy jako všude. Rane zamumlá zaklínadlo a čarodějka se nadechne, už už cítí pach smrti, pach nevyslovitelné bolesti, pach mučírny, dveře se otevřou a žena zatne svaly břicha...

Na kamenném stole leží Mathuin, ne, leží tam to, co zbylo z Mathuina, ale dosud to má oči, oči, které hledí nechápavě a šokovaně jako oči těch, kdo prošli nesnesitelným utrpením. To, v čem se dá ještě poznat tvář, je pozoruhodně klidné na to, že většina jeho potrhaných střev visí ze stolu, že jeho břicho bylo nad vši pochybnost rozleptáno nějakou tekutinou, která odhalila žebra, že...

„Vidíš, žije, ještě žije.“ Rane zkříví tvář do úšklebku a obrátí se ke své drobné průvodkyni. Chce vidět děs v jejích očích, čeká ho, potřebuje ho k tomu, aby se cítil mužem, aby mohl pod Černou lunou ulehnout na její břicho a vzít si to, co mu patří.

Alke polkne. „Mathuine,“ řekne tichým, laskavým hlasem, a když se hlava medvědího muže nepatrně zachvěje, pohne čarodějka rukou. Jen jediný pohyb a smrt přijde, rychlá a milosrdná.

„Kurvo,“ pěst dopadne na skrář čarodějnice a odhodí ji ke zdi, „ty děvko, jak se opovažuješ...“ Žena přitahuje nohy k břichu, aby se

chránila před kopanci, a zakrývá si tvář. „Uvidíme, jak budeš vypadat bez kůže.“

Výhrůžka Alke zvedne na kolena, pozdvihne ruku proti muži a zasyčí. Ví, že nedokáže dlouho zadržet Raneho hněv, ale její vlastní nenávisť jí nedovolí prosit. Výboj energie šlehne od muže směrem k ní, srazí se s jejím zaklínadlem a náraz otřese kobkou, shodí zmučené mrtvé tělo ze stolu a zhasí klamný plamen pochodní. Čarodějka se překulí za stůl a znovu se nadechne. Začátek, tohle je jen začátek. Rane sykne a ohnivý jazyk spolkne část kamenné desky stolu jako obří tlama. Žena stiskne zuby a pak odpoví...

Najednou hřmění ustane, místností se lije jasné chladné světlo. Povědomé. Vzhledne a pak potácivě vstane, dlaň plnou krve, která jí teče z rozbitého nosu. „Mistře Bogmire...“

Představený stojí ve dveřích a chladně se rozhlíží po místnosti. Pak jeho pohled padne na mrtvolu. „Rane, vysvětli mi to!“ řekne ledově. A Rane, poprvé za dobu od Alčina návratu do Skály, znejistí.

„Umučils Mathuina, nechals zmrskat to děvče... Myslíš, že bude po tom všem schopna přijmout tvoje sémě? Tohle byla a je škola, to si pamatuj. Místo studií.“

Čarodějka opřená o stěnu tlumeně sykne a stařec se k ní káravě obrátí. „Ano, poslušnost je morkem všeho, ale tohle přesahuje mez, Rane. Nezapomínej na své runy, nezapomínej na runy na své kůži, synu.“

Rane skloní hlavu a žena si ho měří s náhle probuzeným zájmem. Runy. Nikdo není neporazitelný. Ty runy...

Bogmir vezme svou žačku pevně za popálené předloktí. „Pojď, nechám ti to ošetřit. A pak uděláš, co ti řeknu, tak jako vždycky.“

Jeho hlas teď zní nízko, vyvolává vzpomínky, znovu cítí ruku, která jí tenkrát sevřela bradu, oči jako kameny, bezmoc... Alke pohodí hlavou, je to nepřítel, opakuje si, nepřítel, ale pak se starcova ruka mihne před jejíma očima a je konec. Vyhublé tělo se sesune na dlažbu a Bogmir se nad ním nakloní. Rozhrne kaftan, sjede rukou po zádech pokrytých šrámy, sune prsty po propadlém břiše. Pak zdvihne ženu ze země a tvrdě pohlédne Ranemu do očí. „Je zbídačená, ale bude bojovat. Příliš dlouho byla pryč, odvykla. A je to žena, nepodřídí se ti. Mysli na runy na své kůži a připravuj se, protože

tenhle boj nemusíš vyhrát.“ Potěžká ženu v náruči a opovržlivě ukáže
bradou. „A teď uklid' to svinstvo, synu.“

5.

Leží, zápěstí připoutané preparovaným kovem ke zdi. Už žádné knihy, žádná studia, nikdy se nedozví, co znamenají runy svírající Raneho kůži. S ranami pospravenými Bogmirovou magií může jen čekat, až přijde den Černé lundy. Prohrála. Prohrála? Alke zavře oči a přinutí mysl vrátit se zpátky přes prahy let.

„Je jako nic,“ říkála vždycky její chůva. „Zadek nemá, cecíky nemá, tu půjde ztuhla vdát.“

„Chytrá jako had,“ to říkal její starší bratr, když se jí po smrti rodičů pokoušel zbavit, „ale on tě někdo zkrotí.“ Pravda, zkrotil, ale potom, co on sám už hnil v hlíně. Neměl se mě pokoušet vdát za Morowitze, pomyslí si a znovu v ní vzplane vztek. Po tolika letech, možná proto, že se jí znovu pokoušejí strčit někomu do lůžka, naplnit jako prázdnou číši a potom rozbít. Nenechala se jako děcko, nenechá se zas. Čarodějka se posadí na posteli a dlaní si přeje po tváři. Jsem hubená jako smrtka, ušklíbne se v duchu, to se hodí a Rane si beztak nic jiného nezaslouží. Opře se o zeď a naslouchá zpěvu kamenů, dokud neusne. Když se probudí, naslouchá jim zas.

Vyhublá ruka znovu a znovu črtá do vzduchu tahy run, hmatá po kamenech, protože z kamenů uvykla čerpat sílu. Skála je tichá, nezvykle tichá, a Alke cítí strach, který je společný všem, kdo ve Skále žijí. Vztekle stiskne zuby. Ano, byli odhodlaní, než přišla, ale teď všechno klouže k chaosu. Neprohrává jen ona, nikdo tady si není jistý. Kdo provede ohromující involtaci se strachem v duši? Strach je

vražedný a Skála je strachu plná. Vládne strachem, žije z něj, čerpá z něj sílu... i chorobu.

Alke pohodí hlavou a řetěz na jejím zápěstí zazní. Hřbet ohýbat umíme, a v žoldu kohokoli.

~ ~ ~

Známý pocit, když se naruší zamykací kletba. Jídlo. Alke zvedne hlavu. Ano, je nutné udržet mě při životě. Neschopná pohybu, ležící jako prázdná schránka na slavníku lůžka. Potřebuji jen kuklu a je lhotejně, že se při zrození očekávaného potrhá. Jen nepotřebný obal.

Žena pohlédne ke dveřím.

„Vypadáš stále hůř, dcero. Musíš jíst.“ Bogmir znechuceně přisune ták po stole k lůžku, na němž si čarodějka zimomřivě přitahuje příkrývku.

„Takhle těhotenství nepřežiješ.“

Žena se ošklivě ušklíbne. „Nepřežiju ho stejně, to víme oba. Ah, Bogmire, víš, že prosím málokdy, ale jedno přání přece jen mám. Nepředstírej péči a otcovské city, ano? Buďme věcní, tomu jsme za ta léta přivykli.“

Stařec si sedne do křesla a zamyšleně spojí dlaně pod bradou.

„Změnila ses, dítě. Nenávidíš Raneho?“ zeptá se se zájmem.

„Jistě. Nenávidím ho, nu což. Tebe nenávidím taky. Co naděleáš?“

„Protože jsem tě bil? Protože jsem nechal Mistry, aby tě znásilňovali? Tady to tak chodí, naučí vás to sebeovládání. Není v tom nic osobního, dítě.“

„Ani v mé nenávisti ne, Mistře.“ Alke ironicky pozvedne ruku sevřenou okovem. „Zabila bych tě, kdybych mohla, ale netrýznila bych tě,“ šklebí se. „Jsi už příliš starý, příliš vyhořelý, tobě ani bolest nemá co říct.“

Bogmir se usměje. „Takže ne mě, ale Raneho? Je mladý a je to tvůj souložník. Znáte svá těla, své křeče...“

„Ano,“ odbroukne žena. „Známe. Rane by umíral v bolestech,“ zasněně se usměje „velmi, velmi dlouho. V zoufalství, víš. V ztracení.“

Stařec si vláčným pohybem srovná vlasy za uši a nakloní se k utlémému tělu čarodějky, ruka spočine na pokrývce. „Myslel jsem si, že

se podřídíš. Teď je to souboj, dítě. Věřil jsem Ranemu, teď neztracuji ani tebe. Snad jsem s tebou zacházel tvrdě, ale vložil jsem práci, dítě, svou práci. Bojuj, budoucí matko,“ zasměje se suše. „Jen bojuj.“

Vstane z křesla, nadzvedne poklici zakrývající talíř s pokrmem a ušklíbne se. „A jez, nebo zemřeš dřív, než stihneš pozvednout zbraň.“

Dveře hluše zapadnou, ale ženin pohled z nich nesklouzne. Pár set let stačí Bogmirovi k lhостejnosti, a ona? Ponoří lžici do polévky a polkne sousto. Spálené patro dá o sobě vědět, Alke si zcela dětským pohybem otře ústa a najednou prohlédne. Vidět a cítit ty muže, vzpomenout si na to lidské v sobě i v nich a pak, pak zvítězit.

~ ~ ~

Sál oratoře plní dým. Umyli ji, učesali vlasy, dokonce nalíčili, těžký stříbrný medailon se znakem Luny se dotýká jejího klína. Čeká. Nejen ona. I tmavý naleštěný oltář oratoře. Svatební lože. S pouty. Dnes je noc Černé lundy, dnes bude počato dítě, které má vejít do Skály jako dlouho očekávaný host.

Alke si prohlíží své zjizvené nahé tělo v zrcadlech. Vidí drobnou ženu s černými vlasy na ramena, tmavé bradavky ostře kontrastují s bledou kůží. Sama vypadám jako Černá luna, pomyslí si čarodějka, jenže já se každý měsíc neobrodím, já nezazářím.

Přijdou ti, které tak dobře zná, a berou ji za ramena. Tolikrát jsme spolu leželi, napadne ji, co si asi myslí teď. Zvedne pohled k muži, který jí tiskne předloktí, ale ten uhne pohledem. Alke zatne zuby.

Všude vyhýbavé oči. Ne, ne jen vyhýbavé. Nevidoucí. Bohové, ó nemilosrdní, vykřikne něco v ženě. Vždyť oni jsou všichni... zdrogovaní. To je to, co překonává strach. Rychle pohlédne na Bogmira. Stařec má oči jako kusy ledu, jako černé kameny. Všechno se může stát, pomyslí si čarodějka. Směšný konec.

Pak kývne na Raneho. „Myslím, že je čas, synu.“

Snad mysleli, že ji k oltáři povlečou, ale žena jde sama. Divoká zvědavost překoná strach a kuřidla pomalu mámi smysly i jí. Co přijde? Bolest, vykoupení? Jaká hrůza? Nebo rozkoš? Bezděčně v